

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Honebního společenstva Veverská Bítýška,** se sídlem Na Bílém potoce 396, Veverská Bítýška, zastoupeného JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. K. K., 2) I. K., oba zastoupeni JUDr. Yvetou Hendrychovou, advokátkou se sídlem Kopečná 14, Brno, 3) Ing. F. J., v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení ad 1) a ad 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2010, č. j. 10 Ca 86/2009 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a ad 2) a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a ad 2) **jsou povinny** nahradit společně a nerozdílně žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta se sídlem Lidická 57, Brno.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Ministr zemědělství (dále jen „ministr“) rozhodnutím ze dne 16. 12. 2008, č. j. 41467/2008-10000, zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2008, č. j. 11851/2005-16230, 16656/2008-16230, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 10. 12. 2007, č. j. JMK 158543/2007, sp. zn. S-JMK 124414/2006/OŽP-Ho, tak, že rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru životního prostředí, ze dne 18. 6. 2007, č. j. ŽP/MK/10219/07/OŽP/Bo, se podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu ruší a věc se vrací tomuto správnímu orgánu k novému projednání.

[2] Proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 16. 12. 2008 podal žalobce (dále také jen „honební společenstvo“) u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 19. 3. 2009 žalobu. Městský soud rozsudkem ze dne 21. 7. 2010, č. j. 10 Ca 86/2009 - 59, rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 16. 12. 2008 a žalovaného ze dne 23. 6. 2008 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení. Městský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného vůbec neobsahuje úvahy ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu umožňující provedení zkráceného přezkumného řízení (zejména úvahy týkající se nutnosti dodržení zásady ochrany dobré víry dotčených osob, proporcionality újmy způsobené dotčeným osobám a úvahy, pro které bylo shledáno rozhodnutí správních orgánů v rozporu s právním předpisem). V rozhodnutí ministra se tyto úvahy objevují v nedostatečné míře (pouhým odkazem na § 29 odst. 4 zákona o myslivosti).

[3] Městský soud se dále zabýval naplněním podmínek pro postup dle § 98 správního řádu. Uvedl, že zákonem stanovená podmínka pro zkrácené přezkumné řízení, totiž že porušení právního předpisu musí být zjevné ze spisového materiálu, předpokládá, že přezkoumávající správní orgán má k dispozici úplný spisový materiál. Vznesl-li v rozkladu tuto námitku žalobce, měl si ministr minimálně ověřit, zda k provedení přezkumného řízení byl předložen kompletní původní správní spis, což neučinil a tím porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Městský soud pak uzavřel, že ze správního spisu nevyplývalo zjevné porušení zákona o myslivosti, naopak je patrno, že podmínky pro transformaci honitby mohly být splněny, což nebylo možno na základě správního spisu prokázat. Soud doplnil, že otázky členství dalších osob (zejména Pozemkového fondu ČR a Singulární společnosti Veverská Bítýška; dále jen „Singulární společnost“) v honebním společenstvu vzhledem k tomu, že minimální výměra splněna být mohla, nehrají zásadní roli.

[4] Městský soud považuje rozhodnutí ministra za nepřezkoumatelné, jelikož se řádně a vyčerpávajícím způsobem nevypořádal s rozkladovými námitkami (např. splnění všech podmínek pro postup dle § 98 správního řádu, splnění podmínek uvedených v § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, konkretizace vad přezkoumávaného napadeného rozhodnutí). Současně uznal jako důvodnou námitku, která byla ostatně mezi účastníky nesporná, mířící proti uvedení nesprávného zákonného ustanovení ve výroku rozhodnutí žalovaného [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu namísto § 97 odst. 3 správního řádu]. Tato vada sama o sobě neznamenala takovou nezákonnost, která by vedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného; ve spojení s dalšími důvody však přispěla k rozhodnutí uvedenému ve výroku

městského soudu. Závěrem městský soud uvedl, že právní účinky rozhodnutí žalovaného by byly určeny správně, avšak pouze za předpokladu, že by přezkoumávané rozhodnutí bylo skutečně vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů. S takovým hodnocením se ovšem soud neztotožnil. Ve zbytku městský soud shledal námitky žalovaného za nedůvodné.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení ad 3)

[5] Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a ad 2) (dále také jen „stěžovatelé“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku městského soudu. Stěžovatelé namítají, že městský soud nesprávně posoudil otázku právního nároku honebního společenstva na uznání honitby a na uvedení honitby do souladu se zákonem. Nové projednání věci žalovaným není možné, jelikož již uplynula správní lhůta pro přezkum dle § 96 odst. 1 správního řádu. Soud přiznal všechna práva spojená s dobrou vírou a právní jistotou žalobci, který svého cíle dosáhl pozměňováním listin a jednáním, které by mohlo nést znaky skutkové podstaty některého z trestných činů. Městský soud se dle stěžovatelů nedostatečně vypořádal s „kvalitou“ ve spise obsažených dokladů a údajnou ztrátou části úředních spisů. Žalobce nyní využívá neoprávněně honitbu, která mu nepřísluší. Žalovaný měl dostatečný důvod pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, jelikož již během správního řízení vyšlo najevo, že potřebné podklady (zejména přehled honebních pozemků a jejich vlastníků) neexistují. Příkladem neplatného vstupu do honebního společenstva je případ Pozemkového fondu ČR, který nepodepsal vstup do honebního společenstva, ale pouze souhlas s přičleněním, které bylo osobou neznámou pozměněno na souhlas s členstvím. Navíc Pozemkový fond ČR může u určitých pozemků vystupovat pouze jako spoluvlastník pozemků zahrnutých do honitby. Žalobce tedy svá práva nenabyl v dobré víře. Stěžovatelé v závěru kasační stížnosti namítají pochybení Městského úřadu Kuřim. Na základě nedostatečné činnosti, resp. nečinnosti, a nevyhovující práci orgánů státní správy nelze prokázat nárok na uznání a držení honitby. Členství v honebním společenstvu a souvislost honebních pozemků lze dokázat jedině popisem konkrétních honebních pozemků a jejich vlastníků. S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhují, aby kasační soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ad 3) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s jejím obsahem plně souhlasí. Vrácení věci zpět k projednání žalovanému ve svém důsledku znamená porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce mohl a měl při procesu uvádění honitby do souladu se zákonem doplnit spis o všechny nutné podklady. Členství Singulární společnosti v honebním společenstvu považuje za neplatné, neboť se jedná o zájmové sdružení spoluvlastníků vytvořené za účelem obhospodařování lesa, nikoli za účelem tvorby honitby. Domnívá se, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro vznik honitby Veverská Bítýška.

[7] Žalobce považuje kasační stížnost za nedůvodnou a uvádí, že se osoba zúčastněná na řízení ad 1) osobně jako člen žalobce podílela na přípravě dokumentů předkládaných orgánům státní správy myslivosti v tzv. procesu transformace. Její kasační stížnost je vedena osobními spory s členy žalobce. Žalobce považuje za nemravné, že osoba zúčastněná na řízení ad 1) v kasační stížnosti namítá nesprávnost dokumentů, na jejichž

přípravě se sama podílela. Pokud by se pochybení při přípravě dokumentů prokázala, byl by postup stěžovatele v rozporu s právní zásadou, že nikdo se nemůže ve svůj prospěch dovolávat toho, že sám porušil právo. Žalobce uvedl, že Pozemkový fond ČR se stal členem honebního společenstva, což dokazuje přiloženou přihláškou Pozemkového fondu ČR za člena žalobce ze dne 9. 10. 2002 (jež ve správním spise chyběla). V otázce členství Singulární společnosti odkazuje žalobce na odůvodnění rozkladu a obsah žaloby. Žalobce považuje za zásadní, že se argumentace stěžovatelů nijak nedotýkají důvodů, pro které městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Kasační stížnost se obsahem stížních námitek míjí s obsahem rozsudku, který napadá. Žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout a uložit stěžovatelům úhradu náhrady nákladů řízení žalobci.

[8] K vyjádření žalobce stěžovatelé uvedli, že úvahy o tom, že je jeden ze stěžovatelů odpovědný za úkony žalobce ve správním řízení, jsou irelevantní. Právní odpovědnost nese žalobce. Pokud by vyšlo najevo, že Pozemkový fond ČR s členstvím souhlasil, stěžovatelé trvají na tvrzení, že stát je často pouze spoluvlastníkem pozemků. Členem honebního společenstva se stává zainteresovaná osoba teprve tehdy, když její pozemky tvoří souvislou plochu 500 ha [§ 19 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti].

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Za podstatné pro posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud skutečnost, že předmětem soudního zkoumání je rozhodnutí správního orgánu, které vzešlo ze zkráceného přezkumného řízení; znamená to, že správní orgán v něm rozhoduje pouze na základě původního spisového materiálu, aniž by směl pořizovat nové důkazy. Podstatné je rovněž to, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného zejména pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a zdůraznil, že rozhodnutí vůbec neobsahuje úvahu ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Z tohoto pohledu je proto nutno rovněž nahlížet na zkoumání důvodnosti vznesených kasačních námitek.

[12] Stěžovatelé v úvodu kasační stížnosti namítají, že městský soud nesprávně posoudil otázku právního nároku honebního společenstva na uznání honitby a na uvedení honitby do souladu se zákonem a doplňují, že napadeným rozsudkem soud přiznal všechna práva spojená s dobrou vírou žalobci, který jednal v procesu transformace honebního společenstva nezákonně. Souvislost honebních pozemků lze prokázat jedině podepsáním vstupu s konkrétními honebními pozemky (parcelami), což žalobce neučinil. Nebylo jasné, kdo a s jakými pozemky do honebního společenstva vstoupil (stěžovatelé uvádějí příklad Pozemkového fondu ČR a Singulární společnosti). K této námitce zdejší soud předně zdůrazňuje, že městský soud nárok žalobce na uznání honitby nezkoumal, resp. neposuzoval, zda měl žalobce na uznání honitby nárok či nikoli, zabýval se (v intencích žalobních bodů) postupem správních orgánů, jejichž úkolem bylo splnění podmínek pro uznání (resp. transformaci honitby) řádně posoudit. Městský soud dovodil, že ze správního

spisu je patrno, že podmínky transformace splněny být mohly, avšak takový závěr nelze spolehlivě učinit. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného i stěžovatelů, že při transformaci honitby mělo být přezkoumáno, zda jsou členy honebního společenstva vlastníci 500 ha souvislých honebních pozemků. V žádné fázi řízení však tato skutečnost nebyla prokázána. Stejně tak se soud ztotožnil s názorem stěžovatele na členství Singulární společnosti v honebním společenstvu (str. 16 rozsudku), u Pozemkového fondu ČR doplnil, že nelze pouze z obsahu správního spisu závěry o jeho členství učinit (tento fakt souvisí s neúplností správního spisu). Dodal však, že vzhledem k tomu, že v průběhu řízení nebylo jasně prokázáno, zda žalobce naplnil podmínky nutné pro transformaci honebního společenstva ve smyslu zákona o myslivosti, je otázka členství Pozemkového fondu ČR a Singulární společnosti nepodstatná. Nejvyšší správní soud má vzhledem k výše uvedenému za to, že městský soud nepochybil, pokud přímo nerozhodl o tom, zda měl žalobce nárok na uznání (transformaci) honitby či nikoli, a správně rozhodl o nutnosti doplnění správního spisu a následně nového přezkoumání tak, aby mohla být tato otázka s jistotou zodpovězena. Tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

[13] Druhou námitkou stěžovatelé vytýkají městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s „kvalitou“ správního spisu a údajnou ztrátou jeho části. Této námitce rovněž nelze přisvědčit. Nedostatečnost správního spisu byla jedním ze žalobních bodů, kterými se soud zabýval (a to velmi obsáhle – viz str. 12 až 16 rozsudku) a který shledal jako důvodný. Námitka neúplnosti správního spisu byla vznesena již v rámci rozkladu proti rozhodnutí žalovaného. Ministr však při rozhodování o podaném rozkladu úplnost správního spisu neověřil, uvedl pouze, že o úplnosti spisového materiálu není důvodu pochybovat (str. 9 napadeného rozhodnutí). Současně však dovodil, že absence některých dokumentů ve spisu (str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí) vedla k nezákonnosti celého procesu transformace honebního společenstva. Byly-li zde nejasnosti ohledně (ne)existence určitých listin prokazujících soulad transformace žalobce se zákonem o myslivosti, postup dle § 98 správního řádu, při kterém není možno provádět dokazování, jistě nebyl na místě. Městský soud zdůraznil, že dodržení požadavku úplného správního spisu vyplývá právě ze skutečnosti, že v daném případě bylo rozhodováno ve zkráceném přezkumném řízení, kdy zákon umožňuje správnímu orgánu vydat rozhodnutí, aniž by účastníku, kterému bylo přiznáno přezkoumávaným rozhodnutím právo, byla dána možnost snášet ve svůj prospěch argumenty a navrhovat důkazy. Skutečnost, že „kvalita“ a úplnost správního spisu nebyla žalovaným ani ministrem řádně přezkoumána, představuje takové zásadní pochybení, pro které bylo rozhodnutí žalovaného i ministra nutno zrušit. Lze uzavřít, že městský soud se s otázkou neúplnosti správního spisu vypořádal v dostatečné míře a i druhou kasační námitku je tedy nutno mít za nedůvodnou.

[14] Stěžovatelé nad rámec stížnosti podotýkají, že žalovaný nemůže celou věc znovu projednat, jelikož již uplynula lhůta dle § 96 odst. 1 správního řádu. Ačkoli se tato kasační námitka neopírá o žádný z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. a je na místě ji postupem dle § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout, považuje Nejvyšší správní soud se za nutné rovněž nad rámec nutného odůvodnění svého rozsudku vyjádřit k režimu rozhodnutí vydaného postupem podle § 98 správního řádu, poté co toto rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno a vráceno k novému projednání. Zkrácené přezkumné řízení se (narozdíl od „klasického“ přezkumného řízení) nezahajuje usnesením podle § 96 odst. 1 správního řádu. Prvním úkonem ve zkráceném přezkumném řízení je již samo rozhodnutí ve věci (viz § 98

správního řádu *in fine*), které je třeba vydat ve lhůtě stanovené v § 97 odst. 2, tj. do uplynutí patnácti měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se ve zkráceném přezkumném řízení usnesení o zahájení přezkumného řízení nevydává, lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu se neuplatní. Pokud městský soud svým rozsudkem rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí ministra zrušil a vrátil žalovanému věc k novému projednání, je na místě, aby příslušný správní orgán zvážil zákonnou možnost pokračování v řízení (k vyvolání případného dalšího přezkumného řízení). V této situaci se totiž nelze dovolávat ustanovení § 41 s. ř. s., jež se vztahuje pouze na taxativně vymezené případy, mezi které nelze (zkrácené) přezkumné řízení zařadit.

IV.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelů nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v dané věci účastníky kasačního řízení nejsou pouze žalobci a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i osoby zúčastněné na řízení ad a) a ad b), které podaly kasační stížnost. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě osob zúčastněných na řízení ad a) a ad b) rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Ve vztahu k žalobci a žalovanému je v tomto případě nutno uvážit, čí pozici kasační stížnost osob zúčastněných ad a) a ad b) na řízení fakticky podporovala (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, čj. 2 As 15/2009 - 242, publikovaný pod č. 2020/2010 Sb. NSS).

[17] Vzhledem k tomu, že se osoby zúčastněné na řízení ad a) a ad b) dožadovaly zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a k jeho žalobě byla předcházející správní rozhodnutí vydaná ministrem a žalovaným zrušena, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí osoby zúčastněné na řízení ad a) a ad b) na straně žalovaného, proti žalobcům. Osoby zúčastněné na řízení ad a) a ad b) v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšné nebyly (jejich kasační stížnost byla zamítnuta), a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Stejně tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemohlo vzniknout žalovanému, neboť rozsudek krajského soudu obstál. Žalobci naopak měli v řízení plný úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení.

[18] Při rozhodování o povinnosti nahradit náklady řízení o kasační stížnosti však musel Nejvyšší správní soud zohlednit, že žalovaný se kasačního řízení vůbec neúčastnil (nepodal ani kasační stížnost, ani žádné vyjádření): pokud proti rozsudku krajského soudu nijak nebrojil, lze mít za to, že jej uznal, a nebýt osob zúčastněných na řízení ad a) a ad b), žádné kasační řízení by vyvoláno nebylo. V takové situaci nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se jakkoliv podílel na náhradě nákladů řízení úspěšných žalobců, a tyto náklady tudíž musí nést samy osoby zúčastněné na řízení ad a) a ad b).

[19] Náklady řízení žalobce představují náklady na zastupování advokátem spočívající v odměně za jeden úkon (podání vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč a paušální částce ve výši 300 Kč, tj. v částce 2400 Kč [dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty (což Nejvyššímu správnímu soudu řádně doložil), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkovou částku 2880 Kč jsou stěžovatelé povinni uhradit společně a nerozdílně k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta se sídlem Lidická 57, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

1 As 10/2011 - 131

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Lenkou Kaniovou v právní věci žalobce **Honebního společenstva Veverská Bítýška,** se sídlem Na Bílém potoce 396, Veverská Bítýška, zastoupeného JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. P. K., 2) I. K., oba zastoupeni JUDr. Yvetou Hendrychovou, advokátkou se sídlem Kopečná 14, Brno, 3) Ing. F. J., v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení ad 1) a ad 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2010, č. j. 10 Ca 86/2009 - 59, o opravě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011 – 122,

t a k t o :

V záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011 – 122, **s e n a h r a z u j e** text „Ing. K. K.“ textem „Ing. P. K“.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011 – 122, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost osob zúčastněných na řízení ad 1) a ad 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2010, č. j. 10 Ca 86/2009 - 59; dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

V písemném vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti spočívající v tom, že v záhlaví rozsudku bylo uvedeno křestní jméno osoby zúčastněné na řízení ad 1) „K.“, ačkoli správné znění křestního jména osoby zúčastněné na řízení ad 1) je „P.“. Vzhledem k tomu, že soud již nemá k dispozici všechny stejnopisy rozsudku, aby mohl provést jeho opravu, rozhodl za použití § 64 s. ř. s. na základě přiměřené aplikace § 164 o. s. ř. o opravě vydáním tohoto opravného usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu